

Verordening natuurherstel

Veld	Invulling	Toelichting
ID:	54	
Titel:	Verordening natuurherstel	
Type:	EU-verordening	
Dekking:	Internationaal (regionaal)	
Officiële naam:	Verordening (EU) 2024/1991 van het Europees Parlement en de Raad van 24 juni 2024 inzake natuurherstel en tot wijziging van Verordening (EU) 2022/869	
Verwijzing:	Officiële site met recht van de EU	
Begin-/eindjaar:	Datum aannname: 24/06/2024 Datum inwerkingtreding: 18/0/82024	
Verantwoordelijke minister:	Minister van LVVN	
Status:	Vigerend	
Toepassingsgebied:	Territoriale zee, EEZ	
Kruisverwijzing:	Vogelrichtlijn Habitatrichtlijn	
Uitvoerende wetgeving:	<ul style="list-style-type: none"> • Omgevingswet 	
Trefwoorden:	Natuur en ecologie	

Essentie:

De overkoepelende doelstelling van de Verordening natuurherstel wordt beschreven in artikel 1: bijdragen aan het langdurige en duurzame herstel van biodiverse en de veerkrachtige ecosystemen in de land- en zeegebieden van de EU door het herstel van aangetaste ecosystemen. Met deze doelstelling wordt een kader vastgesteld waarbinnen de lidstaten doeltreffende en gebiedsgebonden herstelmaatregelen zullen treffen die tegen 2030 samen ten minste 20 % van de land- en zeegebieden van de EU moeten bestrijken en tegen 2050 alle ecosystemen die moeten worden hersteld. Bij dit percentage kan opgemerkt worden dat in het kader van het Biodiversiteitsverdrag is overeengekomen dat in 2030 30 procent van aangetaste mariene ecosystemen onder effectief herstel moet zijn en daarnaast 30 procent van mariene gebieden effectief behouden en beheerd moet worden door ecologisch representatieve, goed verbonden en billijk beheerde systemen van beschermde gebieden en andere gebiedsgerichte behoudmaatregelen.

De aanpak die voor het in artikel 1 beschreven kader wordt gehanteerd, bestaat erin allereerst voort te bouwen op de krachtens de habitatrichtlijn beschermde habitattypen waarvoor al methoden bestaan om na te gaan of zij in goede toestand verkeren. Op basis van deze methoden kunnen dan streefdoelen voor het herstel van deze habitats worden vastgesteld.

Artikel 2 van de Verordening definieert het geografische toepassingsgebied van de verordening. Dit betreft de ecosystemen die in de artikelen 4 tot en met 10 worden beschreven die gelegen zijn op het grondgebied van de lidstaten of in wateren, op de zeebodem en in de ondergrond daarvan zeewaarts van de basislijn en reikend tot de uiterste grens van het gebied waarover een lidstaat soevereine rechten uitoefent, overeenkomstig het Zeerechtverdrag. Deze definitie omvat de Nederlandse territoriale zee en exclusieve economische zone.

Artikel 4 bevat streefdoelen voor het herstel van terrestrische, kust- en zoetwaterecosystemen, en in artikel 5 zijn streefdoelen vastgelegd voor het herstel van mariene ecosystemen (met inbegrip van andere mariene gebieden naast de gebieden die onder de habitatrichtlijn vallen). Die streefdoelen hebben betrekking op het herstel en het in vroegere toestand terugbrengen van gebieden en op het herstel van habitats van soorten. Zowel artikel 4 als 5 bevat ook een verplichting om ervoor te zorgen dat gebieden waar een goede toestand is bereikt en waar de kwaliteit van de habitats van de soorten voldoende is geworden, niet significant verslechteren. . Buiten Natura 2000 vallende gebieden is deze

verplichting niet van toepassing op verslechtering veroorzaakt door in een aantal daar genoemde gevallen.

In de artikelen 14 en 15 van de Verordening worden de vereisten voor de nationale herstelplannen van de lidstaten beschreven. De lidstaten dienen elk een nationaal herstelplan op te stellen en voeren de voorbereidende monitoring en het nodige onderzoek uit om na te gaan welke herstelmaatregelen nodig zijn om de in de artikelen 4 tot en met 13 vastgestelde hersteldoelen en -verplichtingen te halen en na te komen en bij te dragen aan de in artikel 1 vastgestelde overkoepelende doelstellingen en doelen van de Unie, rekening houdend met de meest recente wetenschappelijke bevindingen. Artikel 16 bepaalt dat elke lidstaat uiterlijk op 1 september 2026 een ontwerp van het nationale herstelplan bij de Commissie dient in te dienen. De Commissie beoordeelt deze plannen en kan binnen zes maanden na ontvangst van het ontwerp van het nationale herstelplan haar opmerkingen daarover tot de lidstaat richten. De lidstaat houdt in zijn definitieve nationale herstelplan rekening met eventuele opmerkingen van de Commissie. Artikel 18 stelt regels ten aanzien van de coördinatie van herstelmaatregelen in mariene ecosystemen.

Artikel 19 van de Verordening bepaalt dat elke lidstaat uiterlijk op 30 juni 2032 en vervolgens uiterlijk op 30 juni 2042 zijn nationale herstelplan evalueert en herziet en er aanvullende maatregelen in opneemt. Daarna evalueert elke lidstaat zijn nationale herstelplan minstens om de tien jaar, en herziet hij het zo nodig en neemt er aanvullende maatregelen in op.

De artikelen 20 en 21 bevatten monitoring- en verslagleggingsverplichtingen.